

Cartea lui Daniel – Numărul șaptezeci și unu

Țesătura profetică: Dezvăluirea celor patru urâciuni din capitolul opt al lui Ezechiel și semnificația lor în era modernă

Jeff Pippenger
2024-02-04

Cele patru urâciuni din capitolul opt al lui Ezechiel reprezintă cele patru generații ale Israelului modern, iar începutul Israelului modern a fost prefigurată de începutul Israelului antic. Ambele istorii ale acestor începuturi mărturisesc despre sfârșitul Israelului modern la legea duminicală care urmează să vină curând. Cele două începuturi ale lui Israel, atât cel antic literal, cât și cel modern spiritual, sunt confirmate de istoria începutului împărăției de nord a lui Israel, în vremea când aceasta s-a despărțit de Iuda.

Când Israelul din vechime a ridicat vițelul de aur, tocmai ieșise din Egipt, în împlinirea unei profeții care arăta că Dumnezeu avea să facă din el o împărăție. Istoria lui Ieroboam, primul împărat al regatului de nord al lui Israel, cuprinde aceleași caracteristici. Ieroboam fugise în Egipt dinaintea mâniei lui Solomon. Prin prorocul Ahia îi fusese dată făgăduința profetică potrivit căreia avea să fie făcut împărat peste zece dintre cele douăsprezece seminții. Înainte ca profeția să se îplinească, Ieroboam a fugit în Egipt pentru a se depărta de Solomon, până la moartea acestuia.

Și s-a întâmplat în vremea aceea, când Ieroboam a ieșit din Ierusalim, că prorocul Ahia, Șilonitul, l-a găsit pe drum; și acesta se îmbrăcase cu o haină nouă; și ei doi erau singuri pe câmp. Și Ahia a apucat haina cea nouă care era pe el și a sfâșiat-o în douăsprezece bucăți. Și i-a zis lui Ieroboam: Ia-ți zece bucăți; căci așa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: Iată, voi rupe împărăția din mâna lui Solomon și-ți voi da ție zece seminții. (Dar lui îi va rămâne o seminție, din pricina robului meu David și din pricina Ierusalimului, cetatea pe care am ales-o dintre toate semințiile lui Israel.) Pentru că M-au părăsit și s-au închinat Astartei, zeița sidonienilor, lui Chemoș, dumnezeul moabiților, și lui Milcom, dumnezeul fiilor lui Amon, și n-au umblat în căile Mele, ca să facă ceea ce este drept în ochii Mei și să păzească legile Mele și judecățile Mele, cum a făcut David, tatăl lui. Totuși, nu voi lua toată împărăția din mâna lui, ci îl voi face căpetenie în toate zilele vieții lui, din pricina robului Meu David, pe care l-am ales, pentru că a păzit poruncile Mele și legile Mele. Dar voi lua împărăția din mâna fiului său și ți-o voi da ție, adică zece seminții. Iar fiului său îi voi da o seminție, pentru ca David, robul Meu, să aibă întotdeauna o lumină înaintea Mea în Ierusalim, cetatea pe care Mi-am ales-o ca să-Mi pun Numele acolo.

Și te voi lua, iar tu vei domni după tot ceea ce dorește sufletul tău și vei fi împărat peste Israel. Și va fi așa: dacă vei asculta de tot ceea ce îți poruncesc și vei umbla în căile Mele, și vei face ceea ce este drept înaintea Mea, păzind rânduialile Mele și poruncile Mele, cum a făcut David, robul Meu, atunci voi fi cu tine și îți voi zidi o casă trainică, așa cum am zidit lui David, și îți voi da ție pe Israel. Și pentru aceasta voi smeri sămânța lui David, dar nu pentru totdeauna. De aceea Solomon a căutat să-l omoare pe Ieroboam. Iar Ieroboam s-a ridicat și a fugit în Egipt, la Șişac, împăratul Egiptului, și a rămas în Egipt până la moartea lui Solomon. Iar celelalte fapte

ale lui Solomon și tot ceea ce a făcut el, și înțelepciunea lui, nu sunt ele scrise în cartea faptelor lui Solomon? Și vremea cât a domnit Solomon în Ierusalim peste tot Israelul a fost de patruzeci de ani. Și Solomon a adormit cu părinții săi și a fost îngropat în cetatea tatălui său David; iar Roboam, fiul său, a domnit în locul lui. 1 Împărați 11:28–43.

La moartea împăratului Solomon, împărăția urma să fie împărțită, iar Ieroboam urma să fie împărat peste cele zece seminții de la nord, iar fiul lui Solomon, Roboam, urma să fie împărat la Ierusalim. Înainte ca împărțirea semințiilor să aibă loc, Ieroboam trebuia să iasă din Egipt.

Iar Roboam a mers la Sihem, căci tot Israelul venise la Sihem ca să-l facă împărat. Și s-a întâmplat că Ieroboam, fiul lui Nebat, care era încă în Egipt, a auzit aceasta; căci fugise dinaintea împăratului Solomon și Ieroboam locuia în Egipt. Atunci au trimis să-l cheme. Și Ieroboam și toată adunarea lui Israel au venit și au vorbit lui Roboam, zicând: „Tatăl tău a făcut jugul nostru greu; acum, dar, fă tu mai ușoară slujirea cea grea a tatălui tău și jugul lui cel greu, pe care l-a pus asupra noastră, și îți vom sluji.” El le-a zis: „Plecați încă pentru trei zile, apoi întoarceți-vă la mine.” Și poporul a plecat. 1 Împărați 12:1–5.

Povestea despre cât de nehibzuit a acționat Roboam în decursul celor trei zile pune vina pe respingerea lui nesăbuită a sfatului bătrânilor, dar despărțirea semințiilor fusese profetizată, astfel încât s-ar fi întâmplat într-un fel sau altul. Merită remarcat aici, pentru un articol viitor, că procesul separării a fost identificat în mod specific ca fiind de trei zile. Cele două împărății devin din nou o singură împărăție în timpul istoriei milleritilor, iar când semințiile de la miazănoapte și de la miazăzi devin o singură împărăție în timpul istoriei millerite, adică în perioada venirii celor trei îngeri din Apocalipsa capitolul paisprezece. Acei trei îngeri din istoria millerită au fost prefigurați prin cele trei zile ale hotărârii lui Roboam. Acei patruzeci și șase de ani, când cei trei îngeri au venit din 1798 până în 1844, au fost de asemenea cele trei zile simbolice despre care Hristos afirmase în Ioan capitolul doi că I-ar fi necesare pentru a ridica un templu distrus, însă acea parte a studiului este pentru un articol viitor.

Când Roboam și-a rostit hotărârea nehibzuită la sfârșitul celor trei zile, împărățiile au fost dezbinat.

Khi toàn thể Y-sơ-ra-ên thấy rằng vua không nghe mình, thì dân chúng đáp lại vua rằng: Chúng ta có phần gì nơi Đa-vít? Chúng ta cũng chẳng có cơ nghiệp gì nơi con trai của Y-sai. Hỡi Y-sơ-ra-ên, ai nấy hãy về trại mình! Còn người, Đa-vít, hãy liệu lấy nhà người. Vậy Y-sơ-ra-ên trở về trại mình. Nhưng về phần con cái Y-sơ-ra-ên ở trong các thành Giu-đa, thì Rô-bô-am cai trị trên họ. Bấy giờ vua Rô-bô-am sai A-đô-ram, là người cai quản việc cống nạp; nhưng cả Y-sơ-ra-ên ném đá người, đến nỗi người chết. Vì thế vua Rô-bô-am vội vàng lên xe mình để trốn về Giê-ru-sa-lem. Như vậy, Y-sơ-ra-ên phản nghịch nhà Đa-vít cho đến ngày nay. Xảy ra khi cả Y-sơ-ra-ên nghe rằng Giê-rô-bô-am đã trở về, thì họ sai người đi gọi ông đến hội chúng, và lập ông làm vua trên cả Y-sơ-ra-ên; chẳng có ai theo nhà Đa-vít, ngoại trừ chi chi phái Giu-đa mà thôi. 1 Các Vua 12:16–20.

គម្ពីរពុទ្ធសាសនាដែលថា យជ្ញុបោអាម នឹងគូរឋានបុរាណនគរមួយ ឋានសមរម័យហើយ ហើយវាឋានសមរម័យទៅពលដល់គាត់ឋានចេញមកពីអស៊ីតុទ។ ដោយចរណ៍នៃថា ទិសកុការរបស់ពុទ្ធសុចិតនទៅក្នុងទីក្រុងយបូសាឡិម

ជាទីក្រុងដដែលព្រះបានជ្រើសរើសសម្រាប់ដាក់ព្រះនាមរបស់ទ្រង់
យង្រូបោអាមបានចាប់ផ្តើមរៀបចំបុរេជំនុំជម្រះក្នុងក្រុមប្រឹក្សាប្រតិភូ
បញ្ជីជិតភាព និងពិធីបម្រើច្បាប់បង្ក
ដដែលគួរឲ្យមានកំណត់ឲ្យអនុវត្តបានត្រឹមត្រូវយូរស្រើមប៉ុណ្ណោះ។
កិច្ចការរបស់យង្រូបោអាម ក្នុងការបង្កើតបុរេជំនុំជម្រះក្នុងក្រុមប្រឹក្សា
និងក្រុមសម្របសម្រួលដំបូងដំបូងខាងជើង
គឺជាការសុំបន្តនាមយង្រូបោអាមនិងការប្រើប្រាស់អាវុធ និងកូនគោមាស
ហើយដោយហេតុនេះ វាក៏ផ្តល់ទិសដៅមួយទៀតផងដែរ
មិនត្រឹមតែអំពីច្បាប់បង្កើតអាវុធក្នុងដៃជិតមកដល់ប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែក៏អំពីការប្រើប្រាស់នៃឆ្នាំ 1863 ផងដែរ។

Și Ieroboam a zis în inima sa: Acum împărăția se va întoarce la casa lui David. Dacă poporul acesta se va sui să aducă jertfe în Casa Domnului la Ierusalim, atunci inima acestui popor se va întoarce iarăși către domnul lor, către Roboam, împăratul lui Iuda, și mă vor omorî și se vor întoarce iarăși la Roboam, împăratul lui Iuda. De aceea împăratul s-a sfătuit și a făcut doi viței de aur și le-a zis: Este prea mult pentru voi să vă suiți la Ierusalim; iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Pe unul l-a așezat în Betel, iar pe celălalt l-a pus în Dan. Și lucrul acesta a ajuns un păcat, căci poporul mergea să se închine înaintea unuia dintre ei până la Dan. El a făcut și o casă a înălțimilor și a făcut preoți dintre cei mai de jos ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi. Și Ieroboam a rânduit o sărbătoare în luna a opta, în ziua a cincisprezecea a lunii, asemenea sărbătorii care este în Iuda, și a adus jertfe pe altar. Tot astfel a făcut în Betel, aducând jertfe vițelilor pe care îi făcuse; și a așezat în Betel preoții înălțimilor pe care le făcuse. Astfel, în ziua a cincisprezecea a lunii a opta, adică în luna pe care o născocise din inima sa, a adus jertfe pe altarul pe care îl făcuse în Betel și a rânduit o sărbătoare pentru copiii lui Israel; și s-a suit la altar ca să ardă tămâie. 1 Împărați 12:26–33.

Răzvrătirea lui Ieroboam oferă o altă linie de adevăr care poate fi suprapusă peste răzvrătirea lui Aaron, peste răzvrătirea cornului protestant în 1863 și peste răzvrătirea cornului republican la legea duminicală care se apropie curând, iar prin aceasta lărgiște mărturia profetică. În răzvrătirea vițelului de aur al lui Aaron, Domnul a schimbat metoda rânduită de alegere a preoției.

Înainte de răzvrătire, întâiul născut al oricărei seminții trebuia să ajungă parte a preoției. Dar, în răzvrătirea vițelului de aur a lui Aaron, numai seminția lui Levi a stat alături de Moise. Din acest motiv, Dumnezeu a schimbat rânduiala stabilită pentru aducerea oamenilor în preoție și, din acel moment înainte, numai familia lui Levi avea să alcătuiască preoția.

I ka wā i ‘ike ai ‘o Mose ua ‘ōlohelohe ka po‘e kānaka; (no ka mea, ua ho‘olilo ‘o ‘A‘arona iā lākou i ‘ōlohelohe i mea hilahila no lākou i waena o ko lākou po‘e ‘enemi:) A laila kū maila ‘o Mose ma ka puka o kahi ho‘omoana, a ‘ōlelo maila, ‘O wai ka mea ma ka ‘ao‘ao o Iēhova? e hele mai ‘o ia i o‘u nei. A hō‘ulu‘ulu maila nā keiki a pau a Levi iā ia. A ‘ōlelo maila ‘o ia iā lākou, Penei ka ‘ōlelo a Iēhova ke Akua o ‘Isera‘ela, E kau kēlā kanaka kēia kanaka i kāna pahi kaula ma kona ‘ao‘ao, a e hele i loko a i waho mai kekahi puka a i kekahi puka ma loko o kahi ho‘omoana, a e pepehi kēlā kanaka kēia kanaka i kona kaikua‘ana, a kēlā kanaka kēia kanaka i kona hoa, a kēlā kanaka kēia kanaka i kona hoalauna. A hana akula nā mamo a Levi e like me ka ‘ōlelo a Mose: a hā‘ule ihola o ka po‘e kānaka ia lā, ‘ekolu tausani paha kānaka. ‘Ekesodo

32:25–28.

Ieroboam a contrafăcut lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșise în răzvrătirea lui Aaron, atunci când Dumnezeu ridicase o nouă preoție din seminția lui Levi, căci Ieroboam „a făcut preoți din cei mai de jos ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi”. Răzvrătirea de la începutul împărăției celor zece seminții din nord este paralelă cu răzvrătirea lui Aaron și a nebunilor care jucau. Răzvrătirea a avut loc după ieșirea din Egipt, în împlinirea unei profeții care făgăduise că avea să fie întemeiată o împărăție. În ambele cazuri a fost instituită o nouă preoție, ceea ce a constituit o schimbare față de rânduiala anterioară de alegere a preoților.

Pobuna Aaroni ya mwana-ngombe wa zahabu yalirudiwa, lakini liliongezwa mara mbili na Yeroboamu, kwa maana alitengeneza ndama wawili wa dhahabu na kuwaweka katika miji miwili. Mji wa Dani unawakilisha ustadi wa dola, kwa maana Dani maana yake ni “kuhukumu”, na mji wa Betheli unawakilisha ustadi wa kanisa, kwa maana Betheli maana yake ni “nyumba ya Mungu”. Ndama hao wa dhahabu walikuwa na ishara ile ile kama ndama wa Aaroni, lakini pamoja na ushuhuda wa ziada wa muungano wa Kanisa na Serikali kama unavyowakilishwa na miji hiyo miwili. Ndama alikuwa namna ya juu kabisa ya sadaka ya kipagani, na kwa hiyo anawakilisha sadaka bandia ya Kristo. Dhahabu ni ishara ya Babeli, na huyo ndama alikuwa sanamu ya mnyama. Kama vile Aaroni alivyoweka siku ya uongo ya ibada, Yeroboamu naye aliweka sikukuu, na akahakikisha kwamba tarehe ya sikukuu hiyo haikupatana na wakati wa ibada ya kweli huko Yerusalemu.

Toate elementele legii duminicale care va veni în curând sunt reprezentate în mărturia de răzvrătire a lui Ieroboam: jertfa falsă (vițelul), Hristosul fals (altarul), chipul fiarei (unirea dintre Biserică și Stat), ziua falsă de închinare (duminica) și o preoție contrafăcută.

Începutul Israelului antic, începutul celor zece seminții din nord ca împărăție și începutul adventismului posedă toate aceleași elemente profetice, iar împreună ele identifică elementele profetice ale legii duminicale care va veni în curând. Israelul antic ieșise din robia Egiptului, Ieroboam ieșise din Egipt, unde fugise pentru a scăpa de persecuția lui Solomon, iar adventismul millerit tocmai ieșise din robia papalității.

Preoția lui Levi a fost instituită la răzvrătirea lui Aaron, preoția contrafăcută a celor mai de jos dintre oameni a fost înființată în mărturia lui Ieroboam, iar când Domnul a intrat în legământ cu adventismul millerit, potrivit lui Petru, milleriții erau „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. Lumina la care milleriții fuseseră chemați era lumina nestematelor lui Miller, reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc, care fuseseră prefigurate în istoria răzvrătirii lui Aaron prin cele două table ale Celor Zece Porunci. Întunericul din care fuseseră chemați să iasă era Evul Întunecat al stăpânirii papale, care fusese prefigurat prin întunericul robiei egiptene.

Când Hristos a ridicat din nou templul care fusese călcat în picioare atât de păgânism, cât și de papalitate, El a făcut aceasta în patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844. Când a ridicat templul, atunci, ca Sol al Legământului, El a venit deodată la templul Său, la 22 octombrie 1844,

căci ridicase templul care fusese călcat în picioare și distrus și, de asemenea, a curățit o preoție care era reprezentată de seminția lui Levi.

Dar cine va putea îndura ziua venirii Lui? și cine va rămâne în picioare când Se va arăta? căci El este ca focul topitorului și ca săpunul nălbitorului: El va șede ca un topitor și curățitor al argintului; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar în neprihănire. Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:2-4.

La 22 octombrie 1844, Hristos a venit pe neașteptate la Templul Său și a intrat în legământ cu un popor reprezentat de preoția levitică; totuși, până în 1863, ei repetaseră răzvrătirea lui Aaron, iar preoția millerită a trecut în preoția laodiceană, așa cum este reprezentată de preoția lui Ieroboam, alcătuită din cei mai de jos dintre oameni, și de nebunii care dansau ai lui Aaron. Totuși, mărturia răzvrătirii lui Ieroboam cuprinde o mărturie mai amplă despre răzvrătirea din 1863. Când Ieroboam și-a inaugurat sistemul său fals de închinare, un profet din Ierusalim a fost trimis să mustre răzvrătirea lui Ieroboam, așa cum este prefigurat prin faptul că adventismul millerit a fost condus să accepte Sabatul celor Zece Porunci ca zi de odihnă.

Când adventismul a acceptat lumina celui de-al treilea înger și sanctuarul, ei au reprezentat o muștrare pentru acei protestanți care respinseseră lumina tot mai mare a destăinuirii care începuse la vremea sfârșitului, în 1798. Așa cum Israelul din vechime uitase Sabatul în timpul robiei sale egiptene, biserica din pustie uitase Sabatul până la vremea când a sosit anul 1798. Lumina tot mai mare a soliei ceasului judecării, adusă de milleriți, a condus în cele din urmă la sanctuar și la legea lui Dumnezeu.

Acea lumină a sosit la 22 octombrie 1844 și a reprezentat o muștrare a închinării false pentru aceia care fuseseră chemați să iasă pe deplin din doctrinele false ale catolicismului. Închinarea la soare este semnul autorității catolicismului asupra bisericilor care s-au întors în sânul ei. Acea muștrare este reprezentată la inaugurarea de către Ieroboam a sistemului său fals de închinare.

Și Ieroboam a rânduit o sărbătoare în luna a opta, în ziua a cincisprezecea a lunii, asemenea sărbătorii care este în Iuda, și a adus jertfă pe altar. Așa a făcut el în Betel, jertfind vițelilor pe care îi făcuse; și a așezat în Betel preoții înălțimilor pe care le făcuse. Astfel a adus jertfă pe altarul pe care îl făcuse în Betel, în ziua a cincisprezecea a lunii a opta, adică în luna pe care o născocise din propria sa inimă; și a rânduit o sărbătoare pentru copiii lui Israel; și a adus jertfă pe altar și a ars tămâie. Și, iată, a venit un om al lui Dumnezeu din Iuda la Betel, prin cuvântul Domnului; iar Ieroboam stătea lângă altar ca să ardă tămâie. Și el a strigat împotriva altarului prin cuvântul Domnului și a zis: „Altare, altare, așa vorbește Domnul: Iată, se va naște un fiu casei lui David, Iosia pe nume; și pe tine va jertfi pe preoții înălțimilor care ard tămâie pe tine, și oseminte omenești vor fi arse pe tine.” Și a dat un semn în aceeași zi, zicând: „Acesta este semnul pe care l-a rostit Domnul: Iată, altarul se va despica și cenușa care este pe el se va vărsa.” Și s-a întâmplat că, atunci când împăratul Ieroboam a auzit cuvântul omului lui Dumnezeu, care strigase împotriva altarului din Betel, și-a întins mâna de la altar, zicând: „Prindeți-l!”

I ruka njegova, koju bijaše ispružio na nj, usahnu, te je ne mogaše opet privući k sebi. I žrtvenik se razdijeli, i pepeo se prosu sa žrtvenika, prema znaku koji bijaše dao čovjek Božji riječju Gospodnjom. Tada kralj progovori i reče čovjeku Božjemu: Umoli sada lice Gospoda Boga svojega i pomoli se za me da mi se ruka opet povrati. I čovjek Božji umoli Gospoda, te se kraljeva ruka opet povrati i posta kao prije. Potom kralj reče čovjeku Božjemu: Pođi sa mnom kući, okrijepi se, a ja ću ti dati dar. Ali čovjek Božji reče kralju: Kad bi mi dao i polovicu doma svojega, ne bih pošao s tobom, niti bih jeo kruha ni pio vode na ovome mjestu. Jer tako mi je zapovjedbena riječju Gospodnjom: Ne jedi kruha, niti pij vode, niti se vraćaj istim putem kojim si došao. Tako on ode drugim putem i ne vrati se putem kojim bijaše došao u Betel. 1 o kraljevima 12:32–13:10.

Împreună cu răzvrătirea vițeilor de aur din mărturia lui Aaron și a lui Ieroboam, în mărturia sa este cuprinsă și inaugurarea propriu-zisă a sistemului fals de închinare pe care l-a rânduit Ieroboam. Acea inaugurare reprezintă distincția dintre închinarea care trebuia să fie săvârșită la Ierusalim și sistemul contrafăcut al lui Ieroboam. Din 1798 până în 1844, Domnul Și-a scos poporul din întunericul stăpânirii papale la minunata lumină profetică reprezentată de cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Bisericile protestante au respins acea lumină și, făcând astfel, au devenit fiicele catolicismului în 1844.

Închinarea lui Ieroboam a prefigurat sistemul catolic de închinare, iar în istoria lui împărăția de nord a lui Israel reprezintă sistemul fals al catolicismului în care protestanții din istoria millerită au ales să rămână. Simbolul acelu sistem este închinarea la soare.

Fecioarele credincioase și înțelepte care au intrat în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844 au reprezentat o muștrare la adresa protestanților care tocmai se întorseseră sub influența catolicismului și deveniseră fiicele Romei. La inaugurarea sistemului contrafăcut de închinare al lui Ieroboam, un profet a venit din Iuda și l-a muștrat pe Ieroboam, preînchipuindu-le astfel pe fecioarele credincioase care au intrat în Locul Preasfânt și au fost călăuzite să recunoască Legea lui Dumnezeu. Relatarea despre acel profet și muștrarea lui adresată lui Ieroboam este deosebit de instructivă când este luată în considerare răzvrătirea din 1863, totuși relatarea trebuie să aștepte până când unui început i se va alătura și un sfârșit.

Începuturile Israelului antic, împărăția lui Ieroboam și Israelul modern se aliniază toate și, împreună, oferă trei martori ai sfârșitului fiarei care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece, la legea duminicală care urmează să vină în curând. Cei credincioși ai adventismului millerit, la 22 octombrie 1844, au devenit adevăratul corn protestant al fiarei pământului și au făcut aceasta în istoria care a început la vremea sfârșitului, în 1798. Anul 1798 a fost începutul celei de-a șasea împărății a profeției biblice, Statele Unite, și al întemeierii adevăratului corn protestant al adventismului în Statele Unite. În acea istorie de început este reprezentată istoria de sfârșit a Statelor Unite, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

Cele trei mărturii de început ale Israelului antic, modern și ale Israelului lui Ieroboam ilustrează sfârșitul fiarei pământului, însă mai există și un alt sfârșit care trebuie prezentat în prealabil, înainte de a expune mărturia profetului care a venit din Iuda și l-a muștrat pe Ieroboam. Istoria de sfârșit care trebuie inclusă este sfârșitul împărățiilor de nord și de sud ale lui Israel, așa cum este

reprezentat de profetul Ezechiel.

Nu trebuie uitat că ceea ce ilustrăm acum este faptul că răzvrătirea din 1863 este marcată de prima urâciune din capitolul opt al lui Ezechiel, care era chipul geloziei. Odată ce vom aborda sfârșitul împărățiilor de nord și de sud, așa cum sunt reprezentate de Ezechiel, vom avea mai mult decât suficiente dovezi pentru a susține că răzvrătirea din 1863 a fost ilustrată prin răzvrătirea lui Aaron și a lui Ieroboam și că ea identifică începutul primei dintre cele patru generații ale Adventismului Laodicean.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cuvântul Domnului a venit din nou la mine, zicând: „Mai mult, tu, fiul omului, ia-ți un lemn și scrie pe el: «Pentru Iuda și pentru copiii lui Israel, tovarășii lui»; apoi ia un alt lemn și scrie pe el: «Pentru Iosif, lemnul lui Efraim, și pentru toată casa lui Israel, tovarășii lui.» Și unește-le unul cu altul într-un singur lemn; și ele vor deveni una în mâna ta. Iar când copiii poporului tău îți vor vorbi, zicând: «Nu ne vei arăta ce vrei să spui prin acestea?», spune-le: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua lemnul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim, și semințiile lui Israel, tovarășii lui, și le voi pune împreună cu el, adică împreună cu lemnul lui Iuda, și le voi face un singur lemn, și ele vor fi una în mâna Mea. Iar lemnele pe care scrii vor fi în mâna ta înaintea ochilor lor. Și spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor, încotro s-au dus, și îi voi aduna din toate părțile și îi voi aduce în țara lor.»

और मैं उन्हें इस्राएल के पहाड़ों पर उस देश में एक जात बिनाऊँगा; और उन सब पर एक ही राजा राज्य करेगा; और वे फरि कभी दो जातियाँ न रहेगी, न वे फरि कभी दो राज्यों में वभिजति होगी। वे फरि अपने मूर्तियों से, न अपनी घृणति वस्तुओं से, और न अपने किसी भी अपराध से अपने आप को अशुद्ध करेगे; परन्तु मैं उन्हें उनके सब नविस-स्थानों से, जनिमें उन्होंने पाप किया है, छुड़ाऊँगा, और उन्हें शुद्ध करूँगा; तब वे मेरी प्रजा होंगे, और मैं उनका परमेश्वर होऊँगा। और मेरा दास दाऊद उन पर राजा होगा; और उन सब का एक ही चरवाहा होगा; वे मेरी आज्ञाओं पर चलेंगे, और मेरी वधियों का पालन करेंगे, और उन्हें मानेंगे। और वे उस देश में बसेंगे जो मैंने अपने दास याकूब को दिया था, जसिमें तुम्हारे पतिर बसे थे; और वे उसी में बसेंगे, वे और उनके पुत्र, और उनके पुत्रों के पुत्र सदा के लिये; और मेरा दास दाऊद उनका प्रधान सदा के लिये होगा। और मैं उनके साथ शान्तकी वाचा बाँधूँगा; वह उनके साथ अनन्तकाल की वाचा होगी; और मैं उन्हें स्थिर करूँगा, और उन्हें बढ़ाऊँगा, और अपना पवतिरस्थान उनके बीच सदा के लिये स्थापति करूँगा। मेरा नविसस्थान भी उनके साथ होगा; हाँ, मैं उनका परमेश्वर होऊँगा, और वे मेरी प्रजा होंगे। तब अन्यजातियाँ जान लेंगी कि मैं यहीवा इस्राएल को पवतिर ठहराता हूँ, जब मेरा पवतिरस्थान उनके बीच सदा के लिये रहेगा। यहजेकल 37:15-28।